



Ježiš v spovednici

V týchto dňoch pri spovedniciach môžeme pozorovať dlhé rady kajúcnikov. S týmto obrazom sa počas týchto dní môžeme stretnúť skoro v každom katolíckom kostole. Všetci ideme k Veľkonočnej svätej spovedi, vy veriaci i my kňazi.

Staručký kňaz vždy pokorne stával vo fronte pred spovednicou, a keď mu mladý kaplán povedal: „Duchovný otče, nestojte tu takto, to nie je vhodné, aby ste vy tu takto čakali. Choďte domov, ja vás prídem vyspovedať do vášho bytu!“ Ale starý pán sa nedal odbiť: „Aj ja som len hriešnik, ako každý iný. Ja si myslím, že aj Svätý otec v Ríme ide takto k svätej spovedi. Veď napokon aj Pán Ježiš takto stál vo fronte kajúcnikov, ktorí čakali na očistenie vodou Jordána pri Jánovom krste. A možno aj Ján Krstiteľ vtedy tiež volal: „Pane, ty tu nestoj, to sa nepatrí, ty predsa nie si hriešnik!“

Ľahko si vieme domyslieť, prečo sa Pán Ježiš osobne postavil do rady hriešnikov. Chcel zdôrazniť dôležitosť a význam toho, čo v týchto dňoch konáme aj my – chcel zdôrazniť dôležitosť a význam sviatosti zmierenia.

„Keby spoveď neexistovala alebo keby ju Pán Ježiš neustanovil, musela by byť objavená alebo vymyslená,“ hovorievali skúsení duchovní vodcovia.

A skutočne: tam, kde sa od kresťanského spôsobu života odvrátili a zabudli naň – tam museli rýchlo vymyslieť náhrady svätej spovede.

Začali zamestnávať psychológov, aby utešovali a ukludňovali myseľ a ľudia ich začali pohotovo volať laickí farári.

Politici zaviedli „sebakritiku“. Previnilec sa pred všetkými, napríklad v parlamente vyznáva zo svojich omylov a previnení. Niekedy ich dokonca ešte aj bezočivo obhajuje.

Časopisy zavádzajú „tribúny čitateľov“, kde sa ľudia majú možnosť vyznávať zo svojej bezradnosti a dostávajú duchovné rady. A napokon, čím ďalej, tým viac ľudí, ktorí nechceli alebo odmietli pokľaknúť

pred kňazom, si líha na „vikslajvantové“ ležadlo pred psychiatra, ktorý im prevádza prepranie mozgu a myslí – vyspovedá ich. Ale bez rozehrešenia.

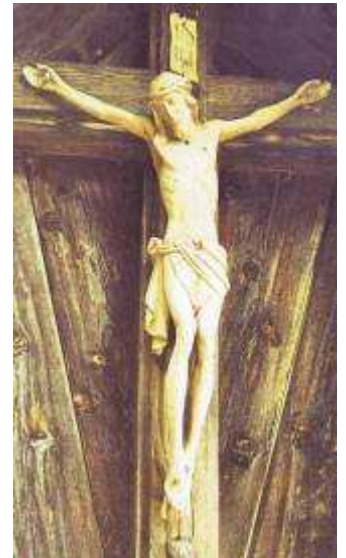
Keď sa vám zajtra niekto vysmeje, že ste boli pri svätej spovedi, vy si o ňom pomyslíte svoje a choďte ďalej.

Či chceme alebo nie, človek sa musí zaoberať vášňami, vinami a slabosťami, ktoré sa hemžia v srdci každého človeka. Človek môže popierať existenciu Boha, ale nikdy nemôže poprieť existenciu zla. Človek môže odmietnuť morálne problémy, ale riskuje, že sa zrazu môže ocitnúť pred duševnými problémami. Človek môže odmietnuť ísť ku kňazovi – spovedníkovi, ale tým riskuje, že sa ocitne pred lekárom – psychiatrom. Buď kňaz alebo psychiater. Buď spovednica alebo nemocnica alebo márnica – taká je voľba. Psychiater nikdy nemôže dať neurotickému človeku pravý pokoj, ktorý ponúka Ježiš: Dávam vám svoj pokoj. Nie ako ho svet dáva, ja vám ho dávam ako trvalý stav vašej mysle.

A tak máte dosť dôvodov na radosť vy, ktorí ste si ponechali povedomie významu a dôležitosti svätej spovede. Vy, ktorí dobre viete, že spovednica je vodou, ktorá nás obmýva. Vy ktorí viete, že ísť na spoveď je akoby ísť na schôdzku s milým – Ježišom, a spojiť sa s ním a prijať od neho celú silu víťazného Vzkriesenia. Vy, ktorí dobre viete, že spoveď je tajomná a úžasná výmena: vy ste odovzdali Pánu Ježišovi všetky svoje hriechy – a on vám dáva celé svoje vykúpenie, lásku.

Vy viete, že všetko zlo tohto sveta je plodom hriechu. A hriech – to je vzbuza proti Božej láske. A ten hriech potrebuje odpustenie a nápravu. Odpustenie sa nám udeľuje v spovednici. Poďme teda v sile víťazného Krista, ktorú dostaneme vo sviatosti zmierenia, napravovať následky hriechu v sebe a okolo seba.

V mene všetkých nás, tohtoročných spovedníkov, vám prajem radosť z tohto veľkonočného úsilia a radosť z Božej lásky, s ktorou sme sa vo sviatosti zmierenia stretli.



R.: Veľké veci urobil s nami Pán a máme z toho radosť

1. Keď Pán privádzal späť sionských zajatcov, * boli sme ako vo snách.
2. Ústa sme mali plné radosti * a jazyk plný plesania.
— R.
3. Vtedy sa hovorilo medzi pohanmi: * „Veľké veci urobil s nimi Pán.“
4. Veľké veci urobil s nami Pán * a máme z toho radosť.
— R.
5. Zmeň, Pane, naše zajatie * ako potoky na juhu krajiny.
6. Tí, čo sejú v slzách, * s jasotom budú žať.
— R.
7. Keď odchádzali, idúcky plakali a osivo niesli na siatie.
8. No keď sa vrátia, vrátia sa s jasotom * a svoje snopy prinesú.
— R.

Bolo to na jednej z ázijských ciest „lietajúceho pútnika 20. storočia“. Ján Pavol II. zvykol po pristáti v krajine pobožkať zem. Bol to prejav úcty k jej obyvateľom. Gesto sa však vnímalo aj politicky, ako uznanie jej zvrchovanosti. V tomto prípade sa pápež mal ocitnúť v beznádejnej pasci. Ak zem pobožká, uzná vládnucu diktatúru. Ak nie, podporí ľavicových povstalcov, jedno horšie ako druhé. Média dopredu nehovorili o inom. Napáto očakávanú dilemu pápež vyriešil nečakane jednoducho: pobožkal kríž položený na zem...!

To je len jedna z variácií, pred ktorou sa ocitol aj jeho a náš Majster, keď k nemu priviedli cudzoložnú ženu. Aj vtedy bola situácia na prvý pohľad veľmi jasná. Bol tu vinník, boli tu svedkovia, bol tu Zákon a jeho vážny príkaz. A objavili sa tu „sväto“ horliví bojovníci za náboženskú obrodu cez úzkostlivé zachovávanie zákona. A uprostred všetkých stál Ježiš. Jeho protivníci si boli istí, že ho vohnali do pasce, z ktorej sa už nedostane. Ak sa zastane tejto ženy, postaví sa jasne proti Zákonu a tak sa previní spolu s ňou. Ak ju odsúdi, poprie všetko, čo doteraz hlásal o milosrdenstve a odpustení...

Z geniálne diabolskej pasce sa Ježiš dostal božsky jednoducho. Vedel čítať v srdciach, ktoré pod rúskom zbožnej horlivosti skrývali vražednú nenávisť. „Kto z vás je bez hriechu, nech prvý hodí kameň!“ Prítomní zaváhali. Ježiš začal písať do prachu ulice - podľa všetkého zoznam ich hriechov -, čím im pripomenul, prečo by aj oni mali stáť na mieste kameňovanej... Zahanbene sa vytratili, ako hovorí Ján, počnúc staršími, ktorí vzhľadom na výšku úradu mali aj väčšiu možnosť pádu. Aspoň v tomto boli úprimní.

Milosrdenstvo však neznamená tolerovať hriech. Hoci do krajnosti milosrdný Boh vzal na seba i toto riziko. Stačí sa však pozrieť na kríž, aby sme videli, ako vážne berie Boh každý jeden hriech. No tiež ako veľmi miluje človeka.

Evanjeliová situácia má dnes tisíce obmien. Nielen v nevernosti mužov a žien. Oveľa horšie je farizejské pokrytectvo, v ktorom vyťahujeme, rozoberáme a odsudzujeme cudzie chyby - a často ani neoverené! -, len aby sme zastreli pohľad na tie vlastné. Dvojnásobne tým škodíme: druhým, no najmä sebe! Hriech, aj hriech ohovárok, posudzovania a odsudzovania, má vždy ničivú moc. Rozkladá vlastné vnútro, rozbíja vzájomné vzťahy, znehodnocuje majetky.

Ježiš v tejto udalosti nevyhlásil toleranciu k zlu. Len ukázal, že odstraňovať ho treba začať na správnej adrese: u seba. Ak nám pri správach o škandáloch a iných nešvároch prichádza chuť vziať do rúk kameň - hoci len vo forme tvrdých slov -, skúsme ten prvý hodiť do seba. Žeby nevinne? Ak nevieme, čo by v takej chvíli písal Ježiš do prachu ulice, oprášme modlitebnú knižku a prejdime si bod po bode podrobné spytovanie svedomia. Alebo výklad Desatora v katechizme. Až keď nám kameň vypadne z rúk, môžeme začuť Ježišovo: „Choď a už nehreš...“ Inak zostaneme naďalej vreteničie plemeno, dobrovoľne uväznené v zákonníckom a farizejskom sebaklame vlastnej svätosti a cirkevnej horlivosti.

Marián Gavenda

Želám ti pocit vd'ačnosti

Na plagáte v jednom kvetinárstve boli napísané tieto slová: „Naše kvety sú také lacné, že ich môžu kúpiť aj manželja pre svoje manželky.“

Mali by sme ďakovať za naše zdravie, za každodenne prestretý stôl, za našich priateľov a známych, za možnosť ísť na dovolenku. Mali by sme ďakovať za služby pekára, mäsiara, šoféra v taxíku. Za prácu roľníka, predavačky novín či šoféra autobusu. Humorná výzva a nielen pre manželov. Výzva pre svedomie každého z nás, aby sme sa sami seba opýtali, či aj pre nás nie je všetko samozrejmosťou a či nezabúdame na vďačnosť.

Je toho tak veľa v našom živote, za čo by sme mali byť vďační: za ľudí, ktorí nás majú radi; veci, ktoré vlastnime a považujeme ich za samozrejmé; za zážitky, ktoré sme mohli zažiť. Mali by sme byť vďační za kvety v susedovej záhrade, za trávnik v mestskom parku, za smiech detí, za hviezdy a mesiac, za snečné lúče a dážď.

Adalbert L. Balling „Všetko najlepšie“

- V stredu 17. marca 2010 sa v Modre konala celodekanátna biblická olympiáda, na ktorej nás reprezentovali: **Terezka Kosnáčová, Denis Moravčík a Matúš Polakovič**. Naši súťažiaci získali najväčší počet bodov a získali **prvé miesto**. Zároveň ako jediní z nášho dekanátu postúpili do celodiecezneho kola, ktoré sa uskutoční v apríli v Bratislave.
- Vo štvrtok 25. marca 2010 je slávnosť Zvestovania Pána. Nie je prikázaným sviatkom! Adorácia bude pred omšou od 16,15 h. pretože o 18,00 h. bude svätá omša na Dubovej.
- V piatok 26. marca 2010 od 9,00 h. budeme spovedať starých a chorých, ktorých je potrebné nahlásiť v sakristii.
- V sobotu 27. marca 2010 pri sv. omši o 7,00 h. budeme udeľovať Sviatosť pomazania chorých. K sviatosti smú pristúpiť len tí, ktorí sú v pokročilom veku alebo dlhodobo chorí, ktorým sa počas roka výrazne nepriťažilo. Pri akomkoľvek značnom postupe choroby alebo výraznom zhoršení zdravotného stavu je potrebné požiadať o Sviatosť pomazania chorých, kedykoľvek.
- Na Kvetnú nedeľu 28. marca 2010 sa pri svätej omši o 9,15 h. uskutoční slávnostná procesia, ktorú začneme posvätením ratolesti na farskom dvore. Pri svätej omši o 8,00 h. sa uskutoční len slávnostný vstup, pri ktorom taktiež posvätime ratolesti. Tento deň je 25. medzinárodným dňom mládeže.

Sväté omše v 5.pôstnom týždni (C)

22.III. pondelok

17.00 *Za zdravie a Božie požehnanie pre Margitu a Jána Sabových*

23.III. utorok

17.00 *Za zdravie a Božie požehnanie pre rodinu*

24.III. streda

17.00 *Za + Vincku Šimurkovú*

25.III. štvrtok - Zvestovanie Pána- slávnosť

16.15 *Adorácia*

17.00 *Za farníkov*

Lektori: Hrdlovičová, Jelínková

26.III. piatok

7.00 *Za + Annu Polakovičovou (1. výročie)*

17.00 *Krížová cesta*

27.III. sobota

7.00 *Za + Filipa Oťapku (1. výročie)*

Upratovanie kostola č.d. 101 – 122

28.III. Kvetná nedeľa (C) – Nedeľa utrpenia Pána

8.00 *Za + Jána a Bertu Kulifajových*

Lektori: Vráblová, Blahová

9.15 *Za farníkov*

Lektori: Slovák, Kuric

14.30 *Krížová cesta*

Liturgický kalendár

22.III. pondelok	sv.Lea Rímska, vdova
23.III. utorok	sv.Turibius de Mongrovejo, biskup
24.III. streda	sv.Katarína Švédska, panna
25.III. štvrtok	Zvestovanie Pána - slávnosť
26.III. piatok	sv.Emanuel, mučeník
27.III. sobota	sv. Nikodém, sv.Rupert, biskup

Slovo na dnes

Anjel *Mlčania*

Príslovia vraví: „Hovoriť striebro, mlčať zlato.“ Možno si už aj ty zažil, ako si mohol len mlčať, keď ti niekto ubližoval. Pravdaže, existuje aj mlčanie, ktoré nepochádza od anjela mlčania. Keď mlčíš, hoci by si v skutočnosti mal prehovoriť, môžeš tým ublížiť ľuďom. Alebo keď mlčíš v skupine, môžeš uplatňovať svoju moc. Ostatní nevedia, na čom sú. Existuje ťaživé mlčanie, keď nikto v skupine nič nepovie. Vtedy vzniká mrazivá atmosféra, pred ktorou by každý najradšej unikol. Vtedy niektorí ľudia povedia niečo bezvýznamné, aby pretrhli to dusné mlčanie. Niektorí v rozhovore zamlčia to najdôležitejšie. Človek má pocit, že sa hovorilo o mnohých veciach, no to podstatné nebolo vyslovené. Očividne existuje nielen anjel mlčania, ale aj démon, ktorý nás mlčaním vrhá do vnútornej stiesnenosti a rozdeľuje. Elien Wiesel má na mysli práve túto dvojakú skúsenosť s mlčaním, keď píše: „Mlčanie je pokojné, plné ľubozvučnosti, plné príslubov, plné snov a plné pravdy. No rovnako môže vyvolať aj strach alebo dokonca zlosť.“

Anjel mlčania by ťa chcel uviesť do mlčania, ktoré uzdravuje, ktoré ti urobí dobre, ktoré sa aj pre ľudí okolo teba stane dobrodením. Je tu mlčanie o tom, čo ti zverili iní. Keď si mlčanlivý a vieš zachovať tajomstvo, ľudia ti radi rozprávajú o svojich problémoch. Môžu sa na teba spoľahnúť, že nič nebudeš rozširovať. Alebo si sa na niekoho nahneval, ale vieš, že tvoje reči by boli nespravodlivé, pretože ten druhý v tebe rozdúchal aj hnev, čo vyvolali iní. Mlčíš, aby sa tvoje rozjatrené emócie mohli upokojiť. Až keď sa v tebe usadí všetok kal, začneš rozprávať. Tvoje rozprávanie vychádza z mlčania a prečistilo sa mlčaním. Možno aj ty poznáš ľudí, ktorí musia vykvákať všetko, čo im slina prinesie na jazyk. Sú to veľmi únavní ľudia. Nevedia si pre seba nechať nič. Nemôžu byť ani chvíľu ticho. Očividne majú pred mlčaním strach. Potom v nich nemôže ani nič rásť. Nedostanú sa do svojho vnútra, necítia svoju dušu. Žijú iba na povrchu klebiet a táranín. Keď sa stretneš s takými ľuďmi, potom sa tešíš na chvíľu mlčania, v ktorých nemusíš hovoriť s nikým. Vychutnávaš si mlčanie. Nikto od teba nič nechce. Môžeš iba existovať, v mlčaní načúvať tomu, čo sa v tebe chce predať na povrch.

U mníchov má mlčanie tri významy. Prvý je cesta k poctivému sebaopoznávaniu. V mlčaní sa vo mne vynára všetko, čo v hluku všedného dňa inak ignorujem. Tento prvý aspekt mlčania nie je vždy príjemný. Druhým krokom je zabudnutie. Keď ustavične o niečom rozprávam, vždy nanovo jatrím emócie. Sú ľudia, ktorí stále rozprávajú o utrpených ranách. Už sa sotva dajú počúvať. Lebo to všetko sme už často počuli. Tu je dôležité zabudnutie. V mlčaní - aspoň tak hovoria mnísi - sa kalné môže vyčistiť tak, ako sa to robí s vínom, ktoré musí dlho ležať v pivnici, aby sa všetko kalné v ňom usadilo. Tretí význam mlčania pre mníchov je byť zajedno s Bohom. Mnísi nacvičujú mlčanie, aby mohli otvoriť svoju dušu Bohu, aby sa Boh mohol do nej nasťahovať. Pritom existujú dva spôsoby mlčania pred Bohom. Jednoducho sedím pred Bohom a vychutnávam, ako láskavo sa na mňa díva. Je to ako u ľudí, ktorí sa ľúbia. Rozprávajú sa, aby si boli stále bližší. Potom však spolu mlčia, nie preto, že by si už nemali čo povedať, ale preto, že duševná zhoda, ktorá vznikla rozhovorom, by sa ďalším rozprávaním zničila. Spolu mlčia, a takto sú hlbším spôsobom jedno telo a jedna duša. Iný spôsob mlčania pred Bohom spočíva v tom, že vstúpim do vnútorného priestoru mlčania, v ktorom už vo mne prebýva Boh. V tomto priestore mlčania som zajedno s Bohom a zároveň aj so sebou. Tam môžem zažiť to, čo Kierkegaard kedysi nazval kúpaním duše v mlčaní. Mojej duši robí mlčanie dobre. Mlčanie sa potom stane akýmsi kúpeľom vo vani. Opadne zo mňa všetka špina. Môžem si dovoliť uvoľniť sa. Cítim sa zahalený do Božej lásky.

Práve do tohto mlčania pred Bohom ťa chce uviesť anjel mlčania.

Mnísi hovoria o tom, že naše ústa síce môžu mlčať, ale zato niekedy naše srdce nepretržite rozpráva. Ustavične si robí starosti o druhých a posudzuje ich. Vtedy vonkajšie mlčanie nie je vôbec na nič. Ide o mlčanie srdca. A to spočíva predovšetkým v tom, že neposudzujeme druhých. V tomto mlčaní utíchajú aj naše myšlienky. Zrazu sme na okamih slobodní. Želám ti, aby ti anjel mlčania daroval takéto chvíle, keď budeš prítomný a otvorený pre prítomného Boha. Len keď mlčíš, môžeš naplno vychutnávať daný okamih. Len čo začneš o niečom premýšľať, a opúšťaš prítomný okamih. Uživaj si mlčanie, ktoré ti poskytuje tvoj anjel, a pozorne načúvaj Bohu, ktorý by chcel naplniť tvoje mlčanie svojou láskou

Anselm Grün „Anjeli pre život“

Spievať chvály spolu s anjeli

Chcem ťa, Pane, oslavovať celým srdcom, že si vypočul slová mojich úst. Budem ti hrať pred tvárou anjelov. (Žalm 138, 1)

Slová žalmov otvárajú moje oči pre tajomstvo našich modlitieb a spevov. Nemodlíme sa iba za seba. Neplníme si len vlastnú náboženskú povinnosť. Ponárame sa do nebeskej bohoslužby, do chvál anjelov, ktorí stoja okolo tvojho trónu a opakujú trikrát, spievajú: Svätý! Túžim sa vo svojej modlitbe spojiť s anjeli a hľadiť na tvoju tvár.

Pri modlitbe často vidím iba seba a svoje problémy. Daruj mi schopnosť hľadiť tak ako hľadia anjeli. Anjeli sa v modlitbe otvárajú a pri chválach sú sústredení len na teba.

Daruj mi účasť na anjelských chválach, aby som pri vzývaní celkom zabudol na seba a upriamil svoj pohľad na teba, Stvoriteľa celého sveta, ktorý všetko nesie, ktorý je prítomný tu a teraz. Keď ťa chválim celým srdcom ako anjeli, plním úlohu, ktorú mám ako stvorenie ďakovať za svoju existenciu. Verím, že keď sa ty staneš stredom mojej duše, vtedy aj ja nájdem cestu k sebe a vôkol mňa sa otvorí nebo. Potom bude tento svet v poriadku. Daj teda, nech sa môj hlas pridá k hlasom anjelských chvál a daruj mi čosi z ich ľahkosti. Amen.

Anselm Grün „Daruj mi široké srdce - modlitby“

SAMÉ NEŠŤASTIE... Kedysi dávno sa istý Boží muž vydal na cestu. Nemal nič okrem zvitku, sviečky a kohúta. Zvitok miloval nadovšetko a čítaval si z neho. Sviečka mu dávala svetlo a kohút ho každé ráno zobúdza svojím kikiríkaním.

Jedného večera prišiel do dediny. Chodil z domu do domu a prosil o nocľah a trochu jedla. Všade ho však odmietli.

„Boh vo svojej milosti a spravodlivosti robí všetko dobre,“ povedal tento veriaci muž. Pred vetrom sa ukryl v hustom kroví za dedinou. Kohútika si uviazal o blízky konár a s vďačnosťou vzal zvitok a začal si ho čítať.

Závan vetra mu však sviečku zahasil. Dobrý muž zistil, že ju už nemá čím zapáliť.

„Boh vo svojej milosti a spravodlivosti robí všetko dobre,“ povedal muž. Pripravil si miesto na spanie a ľahol si. V tme sa však k nemu prikradla líška a schmatla kohúta.

„Boh vo svojej milosti a spravodlivosti robí všetko dobre,“ povedal zbožný muž, aj keď smutným hlasom. Opäť si ľahol a zaspal.

Ráno ho zobudilo svetlo. Opäť si niečo prečítal zo zvitku a vrátil sa do dediny, kde sa k nemu tak nemilo správali.

Na svoje veľké prekvapenie zistil, že v noci boli v dedine lupiči a zloději. Celá dedina bola vydrancovaná. Zostalo po nej veľké zhorenisko. Jej obyvatelia boli povraždení.

Vtedy si šokovaný Boží muž uvedomil, že keby mu niekto z dediny poskytol nocľah, už by nebol medzi živými. A keby sviečka svietila alebo kohút zakikiríkal, upozornil by tým na seba lupičov.

„Boh vo svojej milosti a spravodlivosti robí všetko dobre,“ povedal muž. Roztiahol zvitok, čítal ho a chválil Boha.

Život je to, čo z neho urobíme.

Henry Miller



Lectio divina
Hodina milosrdenstva

Jn 8,1-11

¹Ježiš odišiel na Olivový vrch. ²Včasráno znova vošiel do chrámu a všetok ľud prichádzal k nemu. Sadol si a vyučoval ich. ³Tu zákonníci a farizeji priviedli ženu pristihnutú pri cudzoložstve. Postavili ju do prostriedku ⁴a povedali mu: Učiteľ, túto ženu pristihli priamo pri cudzoložstve. ⁵Mojžiš nám v zákone prikázal takéto ukameňovať. Čo teda povieš ty? ⁶Týmito slovami ho pokúšali, aby ho mohli obžalovať. Ježiš sa však zohol a písal prstom po zemi. ⁷Keď sa ho neprestávali

vypytovať, vzpriamili sa a povedali im: Kto z vás je bez hriechu, nech prvý hodí do nej kameň! ⁸A znova sa zohol a písal po zemi. ⁹Keď to počuli, po jednom — počnúc najstaršími — odchádzali. A tak zostal sám so ženou, čo stála v prostriedku. ¹⁰Ježiš sa vzpriamili a opýtal sa jej: Žena, kde sú? Nik ťa neodsúdil? ¹¹Odpovedala: Nikto, Pane! Ježiš jej povedal: Ani ja ťa neodsudzujem. Choď a odteraz už nehreš!

Ďalšie čítania: Iz 43,16-21; Ž 126,1-6; Flp 3,8-14

1 ČÍTANIE:

Tento týždeň čítame o ďalšom príklade Ježišovho odpustenia a milosti: Žena bola prichytená pri cudzoložstve. Farizeji, vediač o Ježišovom súcite s hriešnikmi, využijú túto situáciu a snažia sa ho chytiť do pasce.

Predstavte si túto udalosť. Ježiš učí v svätyni, najsvätejšom mieste pre Židov, ktoré Ježiš opísal ako „dom môjho Otca“. Zástup ľudí sa zhromaždil okolo, aby počúvali, čo im rozpráva. Farizeji a učiteľia zákona sa zišli a prinútili ženu postaviť sa pred Ježiša a zástup. Vyhlasujú, že ju prichytili pri cudzoložstve a že trestom, ktorý vyžaduje Mojžišov zákon za cudzoložstvo, je smrť ukameňovaním (Dt 22,22-24). Vtedy sa nám vynára otázka: „Čo im teraz povieš?“ Predstierajú, že chcú obviniť len ženu, ale oni v skutočnosti hľadali príležitosť, ako obviniť a skúšať Ježiša.

Ani muž, s ktorým spáchala cudzoložstvo, a ani jej manžel tu spomenutí nie sú. Atmosféra musela byť veľmi napätá. Bola to doslova otázka života a smrti. Všetky oči menia smer pohľadu zo ženy, ktorej život visí na vlásku, na Ježiša. Čo ide povedať? Ježiš sa zohýna a píše do piesku. Čo napísal? Prečo? Možno chcel odvieť ich pozornosť od vystrašenej ženy, možno uvažoval nad vlastnou odpoveďou. Ján nám tu nedáva žiadne vysvetlenie.

Ježišova odpoveď je úžasná. On vie veľmi dobre o zamýšľanej pasci. Utišuje udavačov bez toho, aby protirečil Zákonom a prehliadol hriech. Žena nakoniec zostáva stáť pred Ježišom sama. Ježiš ju mohol odsúdiť, pretože je bez hriechu ale on jej hovorí, že je voľná. Chce jej dať možnosť kajať sa a hovorí jej, aby už viac nehrešila.

2 MEDITÁCIA:

Porovnajme spôsob, akým farizeji zaobchádzali so ženou, so spôsobom, akým sa k nej choval Ježiš. Uvažujme nad ich správaním a motívmi. Ako sa odlišujú: Zhodovali sa v niečom? Predstavte si seba najprv ako jedného z farizejov a potom ako tú vystrašenú ženu. Čo myslíte, aký vplyv by malo na vás takéto stretnutie? Čo sa môžeme naučiť z tohto úryvku o svojich postojoch k nášmu vlastnému správaniu a našim postojom k ostatným?

3 MODLITBA:

Ďakujeme Bohu za jeho láskavosť a milosť. On pozná naše slabosti a keď zhrešíme môžeme k nemu prísť, aby nám odpustil a budeme vyliečení. Prosme Boha o to aby prehĺbil naše poznanie týchto úžasných darov, ktoré si nezaslúžime. Modlime sa, keď čítame Ž 126, a ďakujeme za „veľké veci, ktoré urobil pre náš Hospodin“.

Prosme Ducha Svätého, aby odhalil postoje, ktoré by sme sa mali snažiť zmeniť.

4 KONTEPLÁCIA:

Uvažujme o obrazoch vody v Iz 43 a Ž 126. Dovoľme, aby nám Boh odhalil jeho životodarné, osviežujúce a očisťujúce vlastnosti. Teraz ich pripodobnime Božiemu odpusteniu a láskavosti.

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku